

Serzeniş ve Sesleniş

Kimilerinin umudu, kimilerinin savaşı ama en çok da kayboluşuydu İstanbul. Benimse korkularımdan, uyku bilmeyen gözlerimden ve havasız odamdan saklandığım limanım oldu.

17 numaralı koltuğumda kafamı cama yaslayıp düşleyecek çok zamanım oldu. Koskoca 22 saat tüm hayallerimi ve “Türk-Alman Üniversitesi’ne yerleştiniz” yazısını gördüğümde yaşadığım şaşkınlığı düşündüm. “Doğduğun yer mi, doydüğün yer mi?” derler hep. Benim için kendimi bulduğum yer olacaktı. Otobüsten indiğim anda sağanak karşıladı beni. 2 yıl boyunca ağlayarak düşlediğim şehrin, beni böyle karşılaması gururdu benim için. Bunu güzel bir işaret sanmıştım başlangıçta. Çamurlar içerisinde yurda giderken taksi şoföründen azar işittim. İstanbullu olmanın ilk adımıydı bu. Sonraki gün tüm tutsaklığıma meydan okurcasına, tek başıma Üsküdar’a kadar gittim. Sonrası için prangalarım izin vermedi. Çiçekçi ablalar tarafından dolandırıldım. Hediye demişti oysa. Sahilde bir daha hiç görmeyeceğim o yabancıyla konuştum ve dönüşte otobüste ağladım. Ne için ağladığımı bile hatırlamıyorum. Bir dizide, bir şehre alışmanın altın şartlarını böyle sıralıyordu. Ben ilk günden başarılıyım.

Bu başarı sersemliği okulda da sürer sandım. Bu okul, kimine göre boş ve beyaz binalardan ibaretti. Oysa ben, her bir tuğlasına hayallerimi sakladım, onu düşlerimle inşa ettim. O mavi logosuna umutlarımı yeşerttim. Sonra aşkı getirdi bana. Kalbimin atışına şahit oldum. Ama ilk defa korkudan değil heyecandan... Tüm bu hızın içinde kayboldum. Karanlık yolları ve zihinleriyle dolu bir yerde, daha ben doğmadan önceleri konulan kurallarla yetiştim. Kaynağı tanrı mı, ruh mu bilinmez ama hep farklı arayışlarda buldum kendimi. Zamanla hayallerimin ve hayatımın zıtlığı altında ezildim. Görünürde değildi belki ama kalbimdeki kabuk büyüyerek kalınlaşmaya devam etti. Kaçarsam o kabuktan kurtulurum sandım. Ama yine yanıldım. Ne o beyaz duvarlar korudu beni, ne de hemen alıştığımı sandığım şehir. Her geçen gün yeni bir darbeye yüzüme vurdu hayatı. Tüm tuğlalar yıkıldı ve ben altında kaldım. Kabuğum daha da sertleşti ve ben altında bükülüp ufalanmaya devam ettim. Sonra o beyaz duvarlar terk etti beni. Hiç bilmediğim yerlere savruldu. Yani “Yerleştirildiniz!” ifadesi “Başka bir okula nakliniz gerçekleşti.” ile bitti. Tüm şehir rengini kaybetti gözlerimde.

Varlık ve anlamları bizler yaratırız. Bazen bir çiçeğe verilen değer, ona atfedilen görev ve umutlar onun kurumasıyla son bulur. Benim çiçeğim kurumazdı belki. Ancak her bir hayalimi koca ağırlığıyla yok edebilirdi. Ve öyle de oldu. Değişim bununla kalmadı, sevdiklerimin başına gerçekten yıkıldı tuğlalar. Ve ben her gece o nefessizlikle uyandım. Ondan sonra bir daha hiç ısınmadım. Kendimden büyük anlamlarla süslediğim şehirde bana kalan: korku dolu uyanışlarım ve sahilde içime tümüyle çektiğim acı yüklü hava...

Kendimi bulurum, hayatı iliklerine kadar yaşarım dediğim şehirde kendimi kaybettim. Hayat aktı, ben kayboldum. Belki ölmedim ama yaşamadım. Tüm bunların arasında hala bir ses vardı içimde. Asla vazgeçmeyen, yerimde durmama izin vermeyen...

Ben alışmıştım onu susturmaya. Ama artık baş edemiyordum, belki de etmek istemiyordum. Koca bir trajedi gibi gözüken, tüm günahını gün yüzüne çıkardığım şehirden yine de vazgeçemedim. Su hep aynı yöne akmadı, bazen duruldu. Her şeye rağmen, prangalarımın anahtarını bana vermesi, her acının ve mutluluğun bana ait olması gururu, onu asla bırakmamamın sebebiydi. Sanırım ihtişamlı köprülerini bu defa kalbimle arasında kurmak için o da çabalıyordu.

Tüm yaşananlar burada bitmedi. Hikâyenin sonunda gökten üç elma düşmedi. Tüm bu umut dolu filizler büyüüp fidan olmadı. Zaten olamazdı. Mutlak olan: her duygu renginin uyumuydu. Ben de kendimi onun kollarına bıraktım. Kocaman kahkahalar attım. Bilmediğim yollara daldım. Gördüklerimi değiştiremeyince baktığım dağları, bazen sahili, bazen de taşı değiştirdim. Ama yine de bu hikâyeden vazgeçmedim.

Büşra Nur